

“El Banc d’Espanya no té cap interès a quedar-se bancs ni caixes”

Joan Contijoch (Manlleu, Osona, 1943) és president de Caixa Manlleu des del 2005. L’entitat de la plana de Vic ha emprès el camí de la fusió amb les caixes de Sabadell, Terrassa i Girona. Contijoch reconeix que una part de la història d’aquesta caixa es perdrà per sempre, però es mostra molt optimista amb el futur de la nova entitat.

Joan Contijoch, president de Caixa Manlleu.

Quina part sentimental se li ha escapat al president de Caixa Manlleu amb la fusió amb Sabadell, Terrassa i Girona?

—Tens un sentiment de pèrdua gran, és clar. Caixa Manlleu fou fundada el 1896 i sempre havia caminat sola,

fins avui. Ara comença una nova vida, acaba una història de l’entitat i en comença una altra. Inevitablement, ens obliga a deixar moltes coses enrere i a interrogar-nos sobre com serà a partir d’ara l’entitat.

—No vau tenir dubtes en cap mo-

ment, quan es va proposar la possibilitat de fusió?

—Sí que en vaig tenir, perquè en certa manera la fusió volia dir el tancament de la Caixa de Manlleu tal com l’entendem actualment. L’operació havia de ser segura. Els estudis

que vaig analitzar evidenciaven que no hi havia cap més opció. Quan et trobes davant una responsabilitat com aquesta és lògic que t'assetgin els dubtes, però és una reacció lògica de defensa.

—L'entitat va rebre alguna presió política o del Banc d'Espanya per culminar la fusió?

—En absolut, el comportament de la Generalitat ha estat impecable, en aquest sentit. En tot moment ens ha acompanyat en el procés sense interferir en les nostres decisions i donant-nos suport. Ha de quedar ben clar que amb l'administració catalana no hi hem tingut mai problemes, ni ells s'han posat a dirigir-nos ni a posar-nos bastons a les rodes. Pel que fa al Banc d'Espanya, com a organisme regulador va alertar les entitats de la necessitat de fusionar-se per respondre al nou escenari econòmic, sense pressions, però deixant clar que no hi havia cap més sortida.

—L'anunci de la fusió va sorprendre, sobretot perquè pocs mesos abans les quatre caixes implicades havien jurat i perjurat en la presentació dels resultats de l'exercici 2008 que no tenien al cap una fusió, i que es veien amb prou força per continuar endavant tots sols...

—Bé, és que aleshores era així. El desenllaç del procés va anar molt ràpid, i si bé és cert que ja rebíem senyals clars de l'economia que apuntaven cap a la fusió, cap dels implicats no ens imaginàvem que tot plegat aniria amb tanta celeritat. De seguida ens vam posar d'acord i hi va haver molta sintonia.

—Amb tot, els ciutadans més vinculats a la caixa, pel seu arrelament a la comarca, poden sentir-se d'alguna manera traïts. Què els diríeu?

—Caixa Manlleu continuarà arrelada al territori, donant al client un servei encara millor, perquè serem més grans. De fet, el logotip es manté a la comarca d'Osona, i les gestions amb els clients de la nostra àrea continuaran a càrrec nostre. No tindria cap sentit que la decisió de concedir un crèdit a un client de Manlleu es prengué des de Sabadell o Terrassa, perquè nosaltres coneixem les seves necessitats i les característiques del

territori. En la nova estructura de l'entitat fusionada hi haurà cinc àrees, una per a cada territori històric de les quatre entitats integrants, i una cinquena per als territoris que queden fora de l'àrea d'influència a Catalunya i a l'estat. D'aquesta manera també garantim l'obra social de les entitats.

—No se'n ressentirà gens, l'obra social de Caixa Manlleu amb la fusió?

—Al contrari, estic convençut que podrem desenvolupar més projectes a termini mitjà. Tècnicament, l'obra social de la nova caixa quedarà repartida en un 25% per als territoris que no pertanyen a l'àrea històrica de les quatre caixes, i el 75% restant es repartirà entre les caixes fundadores d'acord amb els percentatges que han dedicat a l'obra social els darrers anys. Els dos anys vinents es preveuen difícils per la morositat, i per tant no guanyarem tants diners. Però a partir del tercer any tots els indicis i estudis ens porten a pensar que la suma de diners que mourà Caixa Manlleu serà superior a la que tenia anant sola. Per tant, l'obra social també se'n veurà beneficiada.

—El FROB ha suscitat molts dubtes a un bon grapat d'experts. S'ha dit que envaeix competències de la llei catalana de caixes, i també que pot ser un intent de bancaritzar les caixes, donant-los massa diners que potser no podran tornar. L'hi veieu, aquest risc?

—Les fusions no es fan per la gràcia de Déu, dels directors generals o dels presidents, sinó perquè el context econòmic ho aconsella, per afinitats entre els directius o per unes altres qüestions que han de beneficiar una empresa. En el nostre cas hem tingut unes empreses d'auditories i consultories que han treballat en l'estructura de la fusió per verificar que el procés té plenes garanties. D'una altra banda, hem estat en contacte amb el Banc d'Espanya durant tots aquests mesos. A mesura que anàvem avançant sabíem que al darrere hi havia la benedicció del Banc d'Espanya, perquè si fas un gran projecte i després, quan el portes al supervisor, te'l tomba, malament rai. Per tant, tot s'ha construït lentament, però amb criteris professionals i possibilistes.

—Així, el FROB no és de cap manera un parany per a les caixes?

—El Banc d'Espanya no té cap interès a quedar-se bancs ni caixes. Té interès que el sistema financer espanyol funcioni. En aquest sentit, el Banc d'Espanya ens va advertir a totes les caixes que les regles del joc havien canviat, i que, per tant, calia modificar alguns comportaments. El nostre pla de fusió li va semblar viable i ens va dir que endavant. Una vegada hi està d'acord, ens presta diners perquè puguem materialitzar la fusió, que té uns costos associats importants. Evidentment, si no els poguéssim tornar, aquest préstec del FROB dóna dret que l'emissió de preferents es converteixi en quotes participatives. Però la quota participativa gaudeix d'un interès que es deriva dels beneficis de l'entitat, i si l'entitat tingués problemes la quota participativa continuaria existint però no es cobraria ni cinc. Ara bé, no veig cap planejament maligne en el FROB ni per part de l'executiu espanyol ni del Banc d'Espanya. Simplement, pretén ajudar les caixes a passar la transformació que el sistema financer espanyol necessàriament ha de fer arran de la crisi.

—Des d'algun sector s'ha insinuat la necessitat que a Catalunya es creï una banca privada amb capital català perquè, si s'escaigués, pogués adquirir els actius de les caixes que no poguessin tornar el FROB, és a dir, una nova Banca Catalana, per a evitar que anessin a parar a mans de bancs forans.

—Jo no n'he sentit parlar, però em sembla que Catalunya no té necessitat de cap banca impulsada per persones que es puguin sentir representades com a catalans. Ja hi ha un banc català que fa molt bé la seva feina, el Banc Sabadell, i el conjunt de caixes catalanes representem també un poder econòmic important i sòlid. Si neix un altre banc català, fantàstic, però jo no hi entraré pas com a accionista.

—Sigui com sigui, la nova entitat pensa tornar els diners del FROB abans no venci el termini. Tan segurs esteu que us anirà bé?

—Sí, si no no ens hi hauríem embarcat. La cosa important és que les

"Catalunya no té necessitat de cap banca impulsada per persones que es puguin sentir representades com a catalans. Ja hi ha un banc català que fa molt bé la seva feina, el Banc Sabadell"

entitats guanyin diners a final d'any i que no necessitin ajudes. Els fons del FROB que es posen en circulació ara no s'atorguen perquè hàgim fet coses especialment dolentes, sinó perquè ens hem vist sumits en una gran enredada que va néixer als Estats Units. I, per resoldre l'atzucac, el Banc d'Espanya estableix uns criteris que han de seguir les entitats i posa els diners perquè sigui possible la reestructuració del sector.

—També hi ha qui creu que els anys vinents hi podria haver una segona onada de fusions a Catalunya. Fins i tot, en alguns sectors reneix la idea de tenir dues grans caixes dividides ideològicament, "la Caixa" i una Caixa Catalunya que aglutinés la resta d'entitats. Quina valoració us mereix aquesta hipòtesi?

—Si el sistema financer català, integrat per les caixes i el Banc Sabadell ja funciona, no el toquem, no? Ara,

una altra cosa és la il·lusió que puguin tenir economistes de pensar que amb només dues entitats ja faríem. Doncs bé, si comptem les botigues del passeig de Gràcia, en sobren el 75%, perquè la majoria venen bosses i roba, hi ha un excés d'oferta del mateix producte. Vol dir que hem de tancar totes aquestes botigues? Doncs no, perquè la gràcia és que n'hi hagi moltes i cadascuna ofereixi els seus productes personalitzats.

—Així, no veieu per enlloc aquest possible escenari de dues úniques caixes?

—És cert que ja hi ha qui parla d'una segona onada de fusions, però jo no la veig ni necessària ni probable. D'una altra banda, no entenc per què es pressuposa que les caixes són d'algun partit. "La Caixa" i Caixa Catalunya no són ni dels socialistes ni dels convergents. Caixa Catalunya té la Diputació com a fundadora, que ara és socialista, però un dia pot ser convergent i la mateixa entitat pot canviar de bandera. Pel que fa a "la Caixa", jo asseguraria que no és de ningú. El senyor Isidre Fainé sap prou bé com portar l'entitat. Ara, quan el govern necessita alguna cosa important en termes econòmics, és més fàcil anar a "la Caixa" que no pas a Caixa Manlleu, perquè qui en té molts pot repartir-ne molts, i qui té els justos ja té prou feina a casa seva.

Gemma Aguilera

Breus

La primera fusió de caixes catalanes, el 8 de febrer

La nova entitat s'anomenarà Caixa d'Estalvis Unió de Caixes de Girona, Manlleu, Sabadell i Terrassa, i tindrà la seu social a la plaça de Catalunya de Barcelona. El projecte de fusió culminarà el proper 8 de febrer, quan els consells d'administració de totes quatre entitats han convocat sessions extraordinàries per donar-hi el vist-i-plau definitiu. Per a les caixes, el procés d'integració implicarà la creació d'una entitat amb més solvència, eficiència, rendibilitat i competitivitat.

L'import sol·licitat als recursos del fons de reestructuració bancària

Caixa Sabadell

(FROB) puja a 500 milions d'euros, que hauran de ser retornats en un termini de cinc anys, amb interessos de mercat, i ajudarà a afrontar les despeses originades en el procés de concentració de personal i oficines.

Polaris World negocia amb la banca per evitar la bancarrota

Polaris World, una de les empreses promotores emblemàtiques de l'etapa del boom immobiliari, ha sol·licitat al jutjat que li done tres mesos per a renegociar amb bancs i caixes el deute que ha contret, per tal d'evitar un concurs de creditors. El grup, controlat per Pedro García Meroño, és radicat a Múrcia i s'especialitza en la construcció de residències per a les vacances. Entre els creditors més importants de l'empresa hi ha Bancaixa, CAM i Banc de València. A principi d'any tenia un deute de 900 milions d'euros.